

ningen og drage Fordel af de mange Menneskers Tilstedeværelse. Gennem det dumpe Mudder af tunge Støvler, Træsko og Menneskestemmer hørtes bestandig enten Villings Kommandoraab til den fortumlede Butiksdreng: „Ludvig! En Mellemskraa til Hans Olsen — af bedste Sort, fineste Kvalitet! Og et halvt Pund Kandis! Men fuldt Maal, forstaar du! Ikke noget Kniberi til Hans Olsen, om jeg maa bede!“ — eller Fruens blide, overtalende Røst: „Jeg tror virkelig, jeg tør garantere, at De ikke noget Sted vil faa Mage til dette Bomuldstøj under den dobbelte Pris. Men det er nu en Gang vort Forretningsprincip, at naar vi selv har gjort en god Handel, skal ogsaa vore Kunder nyde godt af det.“

Henne ved Døren udbød en Mand:

„Nu kommer Provsten!“

I samme Nu forstummede al Tale, og alle vendte sig mod Vinduerne.

Et Øjeblik efter rullede Tønnen forbi i nedslaaet Kalesche. Han sad ene paa det brede Sæde, let tilbagelænet, med Haanden hvilende selvtillidsfuldt paa Vogndørens Kant. Villing, der var sprunget op paa en halvt udtrukken Skuffe for at komme til at se, brød ufrivilligt ud i et Beundringsraab. Synet af Provstens Kæmpeskikkelse, saadan som